

První adventní neděle: Přichází čas naděje. Příprava na okamžik, kdy tmu světa prozáří Světlo. Nejde jen tělesné sebeomezení. Ještě důležitější je půst duchovní. Jednota za každou cenu? Ne. Pravda rozděluje. I to je Advent 2022

protiproud.info/duchovni-svet/6849-prvni-adventni-nedele-prichazi-cas-nadeje-priprava-na-okamzik-kdy-tmu-sveta-prozari-svetlo-nejde-jen-telesne-sebeomezeni-jeste-dulezitejsi-je-pust-duchovni-jednota-za-kazdou-cenu-ne-pravda-rozdeluje-i-to-je-advent-2022.htm

27. 11. 2022

Tisk článku

[Poslat e-mailem](#)

Ivan Poledník přináší o první Adventní neděli zamyšlení nad významem sebeomezení, které věřícím pomáhá lépe se připravit na příchod Spasitele, a v této souvislosti také otázku, zda v zájmu domnělé křesťanské jednoty může katolík přijmout zničující praktiky papeže Františka

Za čtyři týdny jsou tu Vánoce. Pro většinu naší odduchovnělé společnosti to znamená především čas horečných nákupů. Zdá se, že tomu tak bude i letos, navzdory tomu, že bruselským "grýndýlem" uměle způsobená energetická a v ní kořenící hospodářská krize způsobuje dramatické zchudnutí převážné části národa.

Pro věřící, katolíky zvláště, jsou však následující čtyři týdny dobou přípravy na svátek narození Páně. Jeho součástí je také sebeomezení - půst. Nemá přesně stanovené "parametry". Je na každém, jak k němu přistoupí. Obecně se má za to, že jde především o různá omezení v jídle a různých tělesných požitcích. Ale tak tomu není.

Duchovní půst

Tělesný půst musí provázet neméně významný půst duchovní.
Praktikovat duchovní půst znamená:

1. Přemáhat se, abychom mohli dávat dobrý příklad.

„Lidé, kteří vedou příkladný život, oslavují Boha, i když mlčí, neboť vedou druhé k tomu, aby chválili Boha.

Jazyk, který nemluví nic špatného, stává se obětním darem. Ruka, která nedělá nic špatného, je jako zápalná oběť.

Ale k tomu je třeba připojit skutky: Ústa ať vyslovují požehnání, ruka dává almužny. Přinášejme Bohu prvotiny všech našich údů. Taková oběť se líbí Bohu.“ (sv. Jan Zlatoústý)

2. Potlačovat trojí chtivost:

- hněv (chtivost po moci),
- lakotu (chtivost majetku),
- smyslnost (sexuální žádostivost).

Své pudy nemůžeme vyhladit, ale musíme je držet na uzdě. Chceme-li rozvíjet ctnosti, musíme těmto neřestem odporovat.

3. Duchovně se postíme také tehdy

- když mlčíme,
- když se neutápíme ve starostech,
- když se pokořujeme,
- když držíme na uzdě své smysly,
- když nejsme závistiví,
- když nejsme lakomí.

„Půst je pevná věž proti nepříteli, jistý hrad proti satanovým střelám. Naši předkové posilovali postem své ctnosti a žili svůj každodenní život jako andělé. Odumírali na zemi pozemským přáním a svou duší žili již v nebi.“ (svatý Jeroným)

„Neomezuj svůj půst jen na pokrmy. Pravý půst je v přemáhání zlých sklonů a chyb. Každou vášeň, která narušuje duchovní pohodu srdce, můžeme označit za druh opilství. Zdrženlivost se má týkat všeho, co naklání srdce ke zlému.“

Pán Ježíš se nám zjevuje jako dokonalá zdrženlivost. Kéž nás posiluje v těchto duchovních cvičeních, abychom získali neotřesitelnou pevnost, která nás přivede k slavnému dni, kdy obdržíme korunu vítězství.“ (sv. Basil)

Čtěte ZDE: Advent je čekání: Žijeme tu věk stagnace a odpočinku? Zklamání z marných náprav světa. Další (marná) právě probíhá. Co nabízí pravý Bůh? Blahobyť není to důležité. Brzy to tu pro nás končí. Budme pozorní

Současný katolík to má všechno o to těžší, že Církev je v hluboké krizi. Započala II. Vatikánským koncilem, a momentálně vrcholí bezprecedentním, dosud plně neobjasněným "odstoupením" (odstraněním) papeže Benedikta XVI. (kardinála Josepha Ratzingera) a jeho nahrazením jihoamerickým "marxistou", kardinálem Jorgem Bergogliem (tzv. papež František).

Ten vnesl do nejvyšších pater církevní hierarchie praktiky natolik skandální, že mnozí jej považují dokonce za Antikrista. Jenže co s tím, když současně zní od něj pokrytecké volání po "jednotě" křesťanů, které v Adventu ještě zesílí? Jak se v tom má poctivý věřící orientovat? Zůstat věrný tradiční tisícileté nauce, nebo ve snaze o nerozdělování již tak oslabené Kristovy církve kývnout na praktiky, s nimiž se vnitřně nemůže ztotožnit? I toto dilema, které v dějinách křesťanství není nové, patří k Adventu 2022.

Pravda rozděluje

"Odvahe k pravdě je v mých očích prvním kritériem svatosti."
(Benedikt XVI.)

Když ariánští heretici ve IV. století převzali kontrolu takřka nad celou církví, byl to jen hlas sv. Atanáše, který se pozvedl k obraně katolické pravdy; sv. Atanáš byl však exkomunikován a poslán do vyhnanství.

Musel prchat na poušť, protože byl stíhán ariánským císařem. Kdo měl moc, jako císař Konstans, házel na Atanáše bláto; obviňovali ho ze všech stran a notoricky ho očerňovali, že je v opozici proti míru v církvi, že z jeho intrik se rodí nesvornost (J. H. Newman).

Když pak Atanáš katolickou víru zachránil, byl prohlášen za svatého, za Otce a učitele církve, ale nejdříve musel projít izolací, hanobením a pronásledováním. A především pro něho nejbolestnějším obviňováním, že ROZDĚLUJE církve, zasévá nesvornost a neuznává autoritu.

Nicméně se on a v jiných situacích i jiní velcí světci a Otcové církve nepřestávali stavět se PROTI HEREZI A LŽI, a když čteme jejich zanícené spisy (proti ariánům, proti Pelagioví), musíme si dobře uvědomit, že jejich terčem byli jiní (domnělí) katolíci, často významní a úspěšní církevní představitelé a že se jednalo o heretické nauky, které přijímala takřka celá hierarchie. Pro tyto světce bylo velmi bolestné podstupovat tyto bitvy. Ale právě skrze ně přinášel Kristus nikoliv jednotu a svornost, ale především Pravdu.

Jednotu, nebo Pravdu?

Stejná obviňování (z rozdělování) používají dnes ti, kteří mají moc a nesnášejí, aby byla uznána autentická pravda Božího zákona. Podle nich by bylo zapotřebí obětovat pravdu na oltář jednoty a harmonie. Zde jedna stránka z Ratzingera na objasnění:

»Napsal jsem: jednota je bezesporu základní hodnotou Evangelia. Ale přestože Pán přišel, aby shromáždil rozptýlené Boží děti – říká také: Nepřišel jsem přinést mír, ale meč. Pravda musí mít tu odvahu, aby odhalila lež, aby tak pravda získala své místo. Dialog, ve kterém se opomíjí všechno to, co by ten druhý nemusel sdílet, již není dialogem a nic nesděluje. Dialog je dialogem jen tehdy, když směřuje k pravdě.«

Tedy: PRAVÁ JEDNOTA se může zakládat pouze na Pravdě, kterou je sám Kristus, jinak je to přitakání, spolupachatelství, je to sféra politikaření, která zrazuje Pravdu a posiluje lež.

Proto Don Giussani zdůrazňuje, že to, co platí v životě křesťana, není nezmýlit se, nýbrž nelhat. Je třeba vždy vyznávat pravdu, i když je bolestná, i když to vyžaduje exponovat se, i když se ocitneš v situaci,

že máš proti sobě celý svět, i když tě to bude stát pohrdání, nenávist, a co horšího, i když musíš zaplatit tu nejvyšší hořkou cenu:

„Především musíš být zárukou jistoty, svobody, vůle jít vpřed proti všem překážkám i proti všem svým vlastním omylům, protože hlavní překážkou jsou naše omyly. V životě se nehodnotí NEZMÝLIT SE, ALE NEZŮSTÁVAT LHÁŘEM. Těžkou věcí nejsou omyly, ale nejtěžší věcí je lež, a lež znamená neuznávat pravdu.

Pravda je poslání, pro které jsme stvořeni. Do našeho srdce toto poslání vepsalo: co je láska, spravedlnost, pravda a štěstí.“

Zdroj, Zdroj

7472813001/5500

**Obogatil Vás tento článek?
Chcete, aby Protiproud žil?
Kolik? To je na Vás. Děkujeme.**

**Údaje pro platby ze zahraničí:
IBAN: CZ485500000007472813001 SWIFT: RZBCCZPP**

QR Platba

[na hlavní stranu](#)

Tagy článku
